

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lvdovici || De Ponte Vallis-||Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1625

Consideratio prima de peccatis, quæ tendunt contra Dei naturam,
æternam & infinitam.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39652

CAPVT IV.

CONSIDERATIONES SEPTEM DE PECCATIS, quatenus illa diuinam Maiestatem & Christum Seruatorem nostrum offendunt: quæ inuaniunt ad perfectam Contritionem.

QVAMVIS in nostro libro MEDITATIONVM aliquot fuerint posita de peccatis: ad perfectum eorum dolorem & Contritionem concipiendam: subiiciemus tamen hic septem ad hanc Contritionem perfectius consequendam, quæ proinde vsui esse poterunt reparantibus se ad Confessionem: ijs præcipuè, qui illam frequentant. Nam hac varietate tædium remouebitur, dolorque & lacrymæ crescent, expensis veritatibus ad eò claris ac firmis, vt exijs, quæ in singulis subiiciemus, apparebit.

Consideratio prima de peccatis, quæ tendunt contra Dei naturam eternam & infinitam.

I.
Deus æternus & infinitus.

i. Punctum.
a Exod. 3. 14
b Isai. 40. 17

Peccatum est iniuria Dei iniuria.
1. 2. q. 87. a.
4. & 3. p. p. 1.
a. 2. ad 2.

c Psal. 106.

d iacob. 2. 10

e Psal. 39. 13

CONSIDERANDVM itaque primùm est, DEVM D. N. esse naturam quandam infinitæ perfectionis, ad eò vt solus ipse dicatur *ESSE, a QUI EST, & b omnes gentes, quasi non sint, sic esse coram eo; & quasi nihilum & inane reputari*: & in eo inueniri perfectiones oēs rerum creaturarum, & quæ creati possunt; & quidem vnâquamq; cum eminentia quadam infinita: ex quibus omnibus oritur ad eò immensa pulchritudo, vt rapiat cor cuiusuis eam aspicientis; sitq; impossibile, clarè eam videre, & summa charitate eam non amare. Ex quo fit, vt lethale peccatum, eò quòd, teste S. Thoma; tendat contra infinitam hanc Dei naturam, sit quædam iniuria infinita: in qua innumeri inueniantur malitiæ modi, & singuli quasi infiniti: eò quòd iniuria illa sit contra infinitam bonitatem Dei, contra infinitam eius charitatè, misericordiâ, & iustitiam: & quemadmodum impossibile est, vel cogitare rem aliquam Deo maiore, aut præstantiore: ita nulla potest esse iniuria maior, quam quæ fit Deo. id eò enim dixit Dauid: *c tibi soli peccaui. cum. n. omnes creature coram eo sint nihil: etiâ iniuria contra eas, sunt quasi nihil; si cum eius offensione conferantur. Ac propterea etiam S. Iacobus Apostol. d quicumq; offendit in vno, factus est omnium reus: nam offendit Deum, qui est natura quædam infinita, in quo omnia continentur. ô DEVS meus & omnia! fateor: e peccata mea multiplicata esse super capillos capitis mei, & super arenas maris. Nâ vel vnico eorum infinitas perfectiones tuas offendi. ô si possem infinitos*

sentire

sentire dolores, cum sint infiniti tituli & causa, quæ ad eos concipiendos me vigent! peccaui in bonitatem tuam, quam diligere debebam; in iustitiã, quam timere; in supremam excellentiam, quam adorare ac venerari, ei que seruire tenebar: per eandem peto supplex, peccatorum meorum veniam. Et hunc in modum ratiocinari licebit per reliqua diuinitatis attributa.

DE INDE considerandũ: hanc Dei naturã ita esse vnã in se, vt sit impossibile plures esse Deos: & qui tentaret plures introducere, eum esse tanquã proditorem; qui, cum in toto regno vnicus tantum sit Rex legitimus; id agit vt eo repulso, alius constituatur; aut vt regni comes illi adiungatur. vtrumq; aut horum crimen esse læsa maiestatis: ac proinde horrendo supplicio dignũ. Ex quo intelliges tui peccati grauitatẽ, directẽ contra hãc Dei vnitatem tendentis: tot enim Deos tibi constituis in corde tuo, quos sunt creaturæ, quas contra ipsius voluntatem diligis, collocans in eis vltimum tuum finẽ. hoc enim factõ (quod in te est) studes spoliare Deũ vnico suo ESSE & maiestate; aut socium illi adiungere; collocando, sicut fecerunt *Philistæi* in eadem ara *arcam Testamenti, & idolum Dagon*. Nam licet fide credas & fatearis, vnum esse solum verũ Deum: opere tamẽ plures Deos nouos, & falsos admittis, Attende itaq; proditor, tuæ proditiõis grauitatẽ: qua insurgis contra Deum infinite maiestatis, conãdo adiungere illi in socium creaturã, que est infinite vilitatis. Ex vtraq; itaq; parte scelus tuũ sine mensura crescit, de quo Deus ipse conqueritur, dicens per Prophetã: *g cui assimilastis me, & adæquastis, & comparastis me, & fecistis similem; vilissimæ creaturæ, quæ h corãm me quasi nihilum est, & inane!* ò stulte, *i cui similem fecisti Deum? cui eum coæquasti,* qui æquale non habet: nec in cælo, nec in terra est, qui possit cum illo cõparari. Gêtes (ait Sapiens) *k incõmunicabile Dei nomen lapidibus & lignis imposuerunt,* tu verò ventri & pecuniæ; & cuiusq; alteri rei, propter quã peccatum admittis, Dei nomen imponis. ò Deus infinite, quomodo tantã iniuriam tolerasti! ò pater æternæ, qui tuã diuinitatem filio & Spiritui S. communicas, quomodo non sumpstisti vindictam de præuicatore, qui conatus est diuinitatem tuam creaturæ, in qua vltimum suũ finem collocauit, cõmunicare? dimitte mihi, Domine, hanc iniuriam, quam admisi: vt *l per dona tua efficiar diuinae tuæ consors naturæ;* gratiæque tuæ similitudo mihi reddatur.

Hocipsũ poteris adhuc magis perpẽdere, si naturã huius diuinæ æternitatẽ aspicias: quæ nec initiũ habuit, nec finẽ; aut mutationẽ aliquos iã in suis omnib⁹ perfectionibus habere potest. Et quicumq; temerẽ tẽtaret bellũ in Deum mouere, & aliquid eorum, q̄ in se habet, detrahere: similis ei erit, qui expuit in cælũ, & sputũ ipsum super oculos eius cadit: Nã talis conatus nõ potest Deum attingere, cui nihil nocere potest: Ideoque pœnam accipiet stultã suã audaciã dignam. Talem (ait S. Bern.) esse voluntatem propriam,

dum

2. Punctũ.

1. Reg 5. 2.

g Isai. 46. 5.

h Cap. 4. 18.

i Psal. 88. 7.

k Sap. 14. 21

Vilem rem
Deo propo-
nit.

l 2. Petr. 1. 4

3. Punctũ.

Serm. 3. de
Resurrect.

dum peccat: nam, quod in se est, omnia, quæ Dei sunt, tollit & diripit: imò & ipsum Deum perimit. omninò enim vellet, Deum peccata ipsius aut vindicare non posse, aut nolle, aut ea nescire: vult ergò, eum non esse Deum: quæ quantum in ipsa est, vult eum aut impotentem, aut iniustum esse, aut insipientem. Crudelis planè & omninò execranda malitia, quæ Dei potentiam, Iustitiam, Sapientiam perire desiderat; qui æternus est & immutabilis! ò quam iustè DEVS me horrendùm puniuisset, si quidem vel manum ad gladium apponere contra Regem tali pœna multatur. O si quis in oculis meis daret fontem lacrymarum, ut plorarem die ac nocte mea scelera: *quia te dereliqui fontem aquæ viuæ, fodi vero cisternas dissipatas, quæ continere non valent aquas: si quidem æternū bonū cū perituro, & infinitū cum bono valdè limitato commutavi.*

Secunda Consideratio de peccatis, quæ sapientia & immensitate Dei aduersantur.

II.

Deus sapiens
& immensus.
i. Punctum.
Deus omnia
videt.

a Prov. 15. 3.

b Habac. 1.

1.

c Isai. 1. 15.

d Psal. 43.

24.

Coram Deo
peccare ma-
gna impu-
dentia.

e Ps. 50. 6.

f Luc. 15. 18.

2. Fundum.

CONSIDERA primùm infinitam Dei sapientiam, qua cognoscit, & clarissimè videt res omnes etiam occultissimas; cui nulla omninò potest abscondi ex omnibus quæ cogitantur, dicuntur, & fiunt in mundo: ac proinde cùm peccabas, DEVS te peccantem aspiciebat: a *in omni enim loco* (ait Sapiens) *oculi Domini contemplantur bonos & malos.* quamvis ipsa iniquitas aded sit horrida, b *oculi verò ipsius adeo mundi*, ut alter Propheta dicat, quod *respicere ad iniquitatem non possit*, ut eam scilicet approbet, quã potius reprobatur & peccatorem odit: quia ea delectatur. propterea enim dicitur, quod *cauertat oculos suos & d faciem suam à peccatoribus*, veritatque illis dorsum, tanquam hostibus suis.

QVID igitur facitis oculi mei? cur non lacrymas funditis, quod Deum vestrum coram ipsius oculis offendere ausi estis? ò me cæcum, qui non attendi, quòd me DEVS aspiceret, cùm peccabam? agnosco, Domine, culpam meã & peccatum meū coram me est semper, conscientiam meam crucians: quia *e tibi soli peccaui & malum coram te feci*, hoc est, quod me maximè confundit, & pudorem affert: quod peccaui coram te, qui solus es DEVS meus, Iudex meus & Pater meus. O Pater mi, *peccaui in calum & coram te!* qui ergò me peccantem patienter aspexisti, aspice & nunc benignè penitentem.

PERGES vterius considerare, quòd, quando tu peccabas, DEVS non solum à longè & ex cœlesti throno gloriæ suæ te aspexerit, sed etiam ex proximo: quia & ipse propè te erat & tu propè illum: nam immensitate sua celos & terram implet, nihil relinquens vacuum; & tu intra ipsum versaris, sicut piscis in aqua, aut infans in utero materno: ita enim ipse DEVS

loqui-